

Meditacions: Dissabte de la quarta setmana de Pasqua

Reflexió per meditar el dissabte de la quarta setmana de Pasqua. Els temes proposats són: descobrir Déu Pare en Jesús; renovar el nostre sentit de la filiació divina; resar com a fills.

AL LLARG de la vida pública del Senyor, els apòstols van descobrir cada vegada amb més claredat la relació especialíssima que Jesús tenia

amb el Pare. En parlava amb una familiaritat que cridava l'atenció, de manera que els caps d'Israel s'escandalitzaven. Animava la gent del poble a confiar en les seves cures paternes, que són encara més delicades que les que té amb les plantes del camp o les aus del cel. Fins i tot han vist que Jesús actuava amb energia per defensar la santedat del Temple, perquè era la casa del Pare. A l'Últim Sopar, Jesús torna a parlar del Pare als seus apòstols. És en aquell moment quan finalment un d'ells, Felip, s'atreveix a fer una petició que potser era al cor dels altres: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més» (*Jn 14, 8*).

Els apòstols havien après de Jesús que Déu té un rostre patern. L'oració d'Israel cobrava així encara més força: «Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, que ens faci veure la claror de la seva mirada» (*Sl 67, 2*). Per això Felip comprèn que per tenir

una vida plena n'hi ha prou amb veure el rostre del Pare: descobrir aquella mirada d'afecte, que ens referma i ens omple de seguretat. Tota la resta és conseqüència d'aquesta trobada. La resposta de Jesús haurà sorprendre els apòstols: «Qui em veu a mi veu el Pare» (Jn 14, 9). No obstant això, aquesta resposta explica en realitat tot el comportament de Crist: la seva tendresa cap als febles, la fortalesa que transmetia en els moments de dificultat, la seva paciència per corregir i formar els deixebles... Cada gest i cada paraula eren manifestació de l'amor del Pare. Per això el Catecisme de l'Església assenyala que “tota la vida del Crist és Revelació del Pare”^[1].

La contemplació d'aquest misteri ens mou a fer nostra la mateixa convicció de Felip. Perquè la nostra vida sigui plena, n'hi ha prou amb descobrir el rostre del Pare, és a dir,

n'hi ha prou que ens sapiguem sempre i en tot moment fills de Déu. Potser en la nostra pregària podem demanar a Jesús: ¡Mostreu-nos al Pare! ¡Ajudeu-me a descobrir-ne la presència en la meva vida! ¡Que sigui conscient que el seu rostre em mira constantment amb un afecte infinit!

LA RELACIÓ DE Crist amb el seu Pare del cel no es queda només dins de la seva intimitat, sinó que es desborda cap a fora: «És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres» (*Jn 14, 10*). Jesús va fer la seva missió en unió perfecta amb qui l'havia enviat al món. Les seves obres són, alhora, obres del Pare. I aquesta unió, en certa manera, s'estén també als qui seguim Crist: «Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi també farà les obres que jo faig, i fins en farà de

més grans, perquè jo me'n vaig al Pare» (Jn 14, 12).

Les obres d'un cristià són les obres d'un fill de Déu. Quan es realitzen amb la consciència d'aquesta relació, es converteixen en expressió del seu meravellós amor incondicional. Déu manifesta la força del seu amor patern a la nostra vida normal i corrent. Com ens serveix, per tant, renovar aquest sentit de filiació divina per encarar amb entusiasme i valentia les nostres jornades. Sant Josepmaria aconsellava: «Digues-li Pare molts cops al dia, i digues-li ara mateix —estant tot sol, en el teu cor — que l'estimes, que l'adores: que sents l'orgull i la força d'ésser fill seu»^[2]. Aquesta veritat senzilla i fonamental —que som fills de Déu— banya de llum la nostra tasca diària: «ens porta a resar amb la confiança dels fills de Déu, a moure'ns per la vida amb la facilitat dels fills de Déu, a raonar i decidir amb la llibertat

dels fills de Déu, a afrontar el dolor i el patiment amb la serenitat dels fills de Déu, a apreciar les coses boniques com ho fa un fill de Déu»^[3]. El valor del que fem no es mesura per l'èxit, els resultats, la imatge que donem cap a fora, sinó que descansa al nostre interior, en la nostra dignitat de ser fills estimats.

Descobrim també que compartim aquesta dignitat de fills estimats de Déu amb la gent que ens envolta. Canvia així la nostra mirada sobre els altres. «Hem de portar-nos com a fills de Déu amb els fills de Déu»^[4]. Comprenem que les seves obres també tenen un valor altíssim perquè porten la petjada d'algú que té una relació especial amb el Pare. Augmenta la nostra consideració pels qui ens envolten: apreciem la contribució dels nostres companys de feina o qualsevol servei que altres persones ens presten.

.....

L'EVANGELI de la Missa d'avui acaba amb una promesa encoratjadora: «I tot allò que demanareu al Pare en nom meu, jo ho faré; així el Pare serà glorificat en el Fill» (*Jn 14, 13*). Jesús diu als apòstols —i ens ho diu a nosaltres— que la pregària té una gran força. Però hem de saber demanar en nom seu, és a dir, demanar identificant-nos amb els sentiments del Fill. El Senyor vol que la nostra pregària sempre porti la tonalitat d'un fill que parla amb el seu pare. Quan Jesús va ensenyar als seus deixebles com haurien d'adreçar-se a Déu, va començar dient “Pare nostre”. Comencem aquesta meravellosa oració revifant en nosaltres la consciència que som fills de Déu. I només després ens atrevim a demanar tantes coses: que Déu sigui glorificat, que es faci la seva voluntat, que tinguem el pa diari, que no ens n'apartem... Però

sempre amb aquesta premissa: som fills que es dirigeixen al seu Pare .
«Bon Pare teniu —deia santa Teresa —, que us dona el bon Jesús. No es conegui aquí cap altre pare per tractar-lo»^[5].

Resar en el nom de Jesús implica que aprenguem, a poc a poc, a demanar allò que demana un bon fill. La nostra pregària filial, en certa manera, va més enllà de les nostres expectatives. Per això, sant Pau diu que «l'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa: nosaltres no sabem com hem de pregar, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar» (*Rm* 8, 26). En aquest sentit, també assenyalava santa Teresa, en comentar l'oració del Parenostre: «Per absurd que camini el pensament, entre tal Fill i tal Pare l'Esperit Sant ha d'estar tan forçat, que enamori la vostra voluntat i tan grandíssim amor us la lligui»^[6]. És bo

que mentre demanem alguna cosa al nostre Pare Déu li diguem que, en el fons, volem sobretot allò que l'Esperit Sant sap que és millor i que potser no aconseguim ni tan sols intuir. Podem estar segurs que allò que arriba de la seva mà és millor del que esperàvem. Per nosaltres, això és prou. I així diem de nou amb l'apòstol Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més» (*Jn 14, 8*).

---

[1] *Catecisme de l'Església Catòlica*, núm. 516.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 150.

[3] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 28-X-2020, núm. 3.

[4] — Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 36.

[5] — Santa Teresa, *Camí de perfecció*, cap. 24, núm. 6.

[6] — Ibid., núm. 7.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dissabte-de-la-quarta-
setmana-de-pasqua/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dissabte-de-la-quarta-setmana-de-pasqua/) (01/04/2026)